

Iceberg, una contraexposició de Jordi Fulla i Jo Milne

Galeria Trama

Barcelona

A Barcelona trontolla l'estructura artística. Ens pensem que l'art és una exposició, una obra, un artista. Però això és un pensament més aviat romàntic. L'art es forma i es transmet en una estructura: quan de l'escola d'art es passa a la Kunsthalle, i de la Kunsthalle a l'obra cívica, i d'allà al col·leccionista privat, que fa viure la galeria, i que al seu torn fa donatius a museus, els quals eduquen un públic, a més de comprar obra per a una col·lecció nacional, i sobretot financen produccions amb l'art viu, eclèctic i circumdant, en obres sotmeses permanentment al bisturí dialèctic de la crítica. Quan tot això no existeix, l'art no és art, és supervivència.

D'aquí, però, la fabulosa inventiva individual del nostre país, més aguda en la setena anyada de crisi, en l'art d'enginyar nous intents de comunicar amb el mur. Una de les iniciatives més interessants apareguda recentment és la contraexposició ideada per Jordi Fulla i Jo Milne: és una exposició dedicada als altres, a l'art altre, a l'art que hi és però que no té cap mena de visibilitat i que encara vibra –potser per últim cop abans de plegar veles–. Milne i Fulla han renunciat a la seva exposició de torn per deixar pas a trenta artistes de primer rang i de diferents generacions que pinten, dibuixen esculpeixen o fotografien en radical ascesi i despreocupació. Perquè fa temps que han abandonat l'esperança de ser escoltats. Trenta ombres que conformen la punta d'un iceberg molt més extensa i greu. És un punta transgeneracional, referents de cada dècada des dels anys seixanta: començant per en Chanco i en Llena, seguint per la Mayte Vieta o la Soledad Sevilla, en Puèrtolas

Jordi Fulla i Jo Milne. Al seu estudi del Poblenou.

o en Viaplana, en Grau –què se n'ha fet de tots ells?–, i els seus seguidors iniciats en el nou mil·leni: Bianchi o Pfaff, entre d'altres tants creadors silencis. Però les seves obres de taller són del tot excepcionals: i ho són, segons Fulla i Milne, perquè no n'esperen una obra definitiva per ser exposada. Tot és procés: investiguen, ideen, recerquen quotidianament al taller, i de tot plegat en queden detritus d'existència que la parella

d'artistes han sabut aplegar i catalogar en una exposició i catàleg. Fotografies, esbossos, retalls, *collages*, llibres... conformen un gabinet artístic d'excepció, alhora propositiu i reivindicatiu. Perquè l'art processual no és patrimoni només de la postmodernitat: també hi tenen drets d'autor els portaveus clandestins de la plàstica contemporània. Potser només del 6 de març al 8 d'abril, a Trama. **Albert Mercadé**

Antoni Abad convida persones amb risc d'exclusió social a expressar-se

Macba

Barcelona

“Porque tal vez lo que un narrador tenga que intentar expresar de un modo exacto sea su visión del mundo, lo que entiendo que comporta la tarea gigante de haber fumigado antes todas las verdades que no son propias sino de otros y no perder de vista que el lenguaje puede conmover cuando es testimonio de una conciencia única”. Enrique Vila-Matas, Ser nosotros mismos. Diari El País

El Museu d'Art Contemporani de Barcelona presenta, del 21 de febrer al 24 de juny, l'exposició d'Antoni Abad *Megafone.net*, un dispositiu comunitari de publicació mòbil a la xarxa, que, iniciat l'any 2004, convida persones amb risc d'exclusió social a expressar-se entorn de la pròpia problemàtica i evidenciar la ceguesa que embolcalla, sense cap concessió, el món contemporani. Les limitacions d'aquests col·lectius, situats en el llinar de tota societat, i la mirada crítica d'Antoni Abad (Lleida, 1956) –que relativitza la figura de l'artista com a geni creador– són l'eix vertebrador d'aquest treball que, a manera de *net-working*, ha anat nodrint-se d'experiències anònimes. El col·lectiu dels taxistes a la ciutat de Mèxic DF, els gitanos de Lleida, les persones desplaçades i desmobilitzades a Colòmbia, els joves dels campaments de refugiats del Sàhara, o els immigrants del barri de Queens a Nova York, en són alguns dels projectes desenvolupats al llarg de deu anys, quatre dels quals, foren realitzats per persones amb situacions visuals i funcionals diverses, que amb l'ajuda de telèfons amb GPS, fotografiaren els obstacles i barreres arquitectòniques

del territori per dibuixar a temps real, al web del projecte, un mapa de la inaccessibilitat de les seves respectives ciutats. En aquest context de denúncia, de donar veu a persones que viuen en la penombra d'un no-lloc que desdibuixa les línies frontereres del seu entorn més

immediat –físiques i mentals–, l'artista actua com a autèntic moderador d'un procés de treball que s'inicia amb una reunió presencial precedida d'un projecte d'investigació, en què els membres participants són els veritables narradors del seu propi guió. **Natàlia Chocarro**

Antoni Abad. Telèfons mòbils utilitzats pels immigrants nicaragüencs a San José de Costa Rica, 2006.

